

Zbiór Orzeczeń

Sprawa C-408/12 P

**YKK Corporation i in.
przeciwko
Komisji Europejskiej**

Odwołanie — Porozumienia, decyzje i uzgodnione praktyki — Rynki zapieć na suwak i innych typów zapieć oraz urządzeń do mocowania — Przejście odpowiedzialności — Wskazana w przepisach górna granica grzywny — Artykuł 23 ust. 2 rozporządzenia nr 1/2003 — Pojęcie przedsiębiorstwa — Odpowiedzialność osobista — Zasada proporcjonalności — Mnożnik służący zapewnieniu skutku odstrasżającego

Streszczenie – wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 4 września 2014 r.

- Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kryteria — Rzeczywisty wpływ na rynek — Kryterium niemające determinującego wpływu*
(rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2)
- Odwołanie — Właściwość Trybunału — Zakwestionowanie, ze względów słuszności, oceny dokonanej przez Sąd w zakresie kwoty grzywien nałożonych na przedsiębiorstwa, które naruszyły traktatowe reguły konkurencji — Wyłączenie*
(art. 256 TFUE, 261 TFUE; statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 58; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 1, art. 31)
- Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kryteria — Obniżenie kwoty grzywny w zamian za współpracę przedsiębiorstwa, któremu zarzucono naruszenie — Warunki — Uprawnienia dyskrecjonalne Komisji — Wykluczenie podwójnej ulgi z tytułu tych samych informacji*
(rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2; komunikaty Komisji: 96/C 207/04, tytuły C, D; 2002/C 45/03, pkt 21, 23)
- Odwołanie — Zarzuty — Błąd w ustaleniach faktycznych — Niedopuszczalność — Kontrola przez Trybunał oceny okoliczności faktycznych i dowodów — Wykluczenie, z wyjątkiem przypadku ich przeinaczenia*
(art. 256 TFUE; statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 58 akapit pierwszy)
- Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kwota maksymalna — Obliczanie — Obrót, jaki należy uwzględnić — Przedsiębiorstwo nabyte przez inne przedsiębiorstwo, które stanowiło odrębny podmiot gospodarczy w chwili popełnienia naruszenia — Uwzględnienie obrotu przedsiębiorstwa przypadającego na każdy z tych podmiotów gospodarczych*
(art. 81 WE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2)

6. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Odstraszający charakter — Uwzględnienie wielkości i całkowitych zasobów ukaranego przedsiębiorstwa*

(art. 81 WE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2)

7. *Konkurencja — Grzywny — Kwota — Ustalenie — Kwota maksymalna — Rozróżnienie między górną granicą a odstraszającym charakterem grzywny*

(art. 81 WE; rozporządzenie Rady nr 1/2003, art. 23 ust. 2)

8. *Odwołanie — Odwołanie uznane za zasadne — Wydanie orzeczenia co do istoty przez sąd odwoławczy — Przesłanka — Stan postępowania pozwalający na wydanie orzeczenia w sprawie*

(statut Trybunału Sprawiedliwości, art. 61 akapit pierwszy)

1. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 26)

2. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 29)

3. Zarówno komunikat Komisji dotyczący nienakładania grzywien lub obniżenia ich kwoty w sprawach kartelowych z 1996 r. (części C i D), jak i komunikat w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych z 2002 r. (pkt 21 i 23) stawiają wymóg – będący warunkiem umożliwiającym skorzystanie z obniżenia grzywny, która w braku tego została nałożona – by dane przedsiębiorstwo dostarczyło Komisji dowodów, które przyczynią się do ustalenia popełnionego naruszenia. W tym względzie informacje, które nie spełniają przesłanki, zgodnie z którą winny one przyczynić się do stwierdzenia istnienia naruszenia, w rozumieniu komunikatu w sprawie współpracy z 1996 r., nie mogą stanowić dowodów przyczyniających się do zwiększenia wartości dowodów już będących w posiadaniu Komisji w rozumieniu pkt 21 komunikatu w sprawie współpracy z 2002 r.

Ponadto dane przedsiębiorstwa nie mogą rościć sobie prawa do skorzystania z podwójnej ulgi z tytułu tych samych informacji, czyli tych, które pozwoliły im na skorzystanie z częściowego zwolnienia w związku z okresem, do którego się odwołują, jeśli informacje te nie wniosły w odniesieniu do okresu poprzedzającego ten okres żadnej wartości dodanej do dochodzenia Komisji.

(por. pkt 42, 43, 47)

4. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 44)

5. Jeśli przedsiębiorstwo uznane przez Komisję za odpowiedzialne z tytułu naruszenia art. 81 WE zostaje nabyte przez inne przedsiębiorstwo, w ramach którego zachowuje ono – jako spółka zależna – status odrębnej jednostki ekonomicznej, Komisja musi uwzględnić obrót przypadający na każdy z tych podmiotów gospodarczych w celu zastosowania w danym wypadku górnej granicy 10% całkowitego obrotu uzyskanego w poprzedzającym roku obrotowym, zgodnie z art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003.

Zatem w wypadku gdy dwie spółki stanowiły dwa odrębne podmioty zanim jedna z nich stała się spółką zależną drugiej, nie można ich uznać za jedno i to samo przedsiębiorstwo w okresie naruszenia, którego struktura i zdolności finansowe ewoluowały z biegiem czasu.

W tym względzie cel określony poprzez ustanowienie w art. 23 ust. 2 górnej granicy 10% obrotu każdego przedsiębiorstwa uczestniczącego w naruszeniu polega w szczególności na uniknięciu sytuacji, w której ustalenie grzywny w kwocie przewyższającej tę górną granicę przekracza możliwości płatnicze tego przedsiębiorstwa w dniu stwierdzenia przez Komisję jego odpowiedzialności z tytułu naruszenia i nałożenia na to przedsiębiorstwo sankcji pieniężnej. Konstatacja ta jest wsparta przepisem art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003, który odnośnie do górnej granicy 10% ustanawia wymóg, że granica ta powinna być obliczona w oparciu o obrót uzyskany w roku obrotowym poprzedzającym decyzję Komisji sankcjonującą naruszenie. Tymczasem wymóg taki jest w pełni spełniony w przypadku gdy ta górna granica jest ustalona wyłącznie na podstawie obrotu spółki zależnej w odniesieniu do grzywny nałożonej tylko na tę spółkę zależną odnośnie do okresu poprzedzającego nabycie tego podmiotu przez spółkę dominującą.

Spółka nie może również zostać uznana za odpowiedzialną za naruszenia, jakich dopuściły się samodzielnie dwie z jej spółek zależnych przed ich nabyciem, gdyż te spółki zależne winny same ponieść odpowiedzialność za swe zachowanie o znamionach naruszenia przed ich nabyciem przez spółkę nabywającą, a spółka nabywająca nie może zostać pociągnięta do odpowiedzialności.

(por. pkt 60–65)

6. Pojęcie „odstraszania” stanowi jeden z czynników, które należy uwzględnić przy obliczaniu kwoty grzywny nakładanej z tytułu naruszenia reguł konkurencji. W tym względzie związek między wielkością i całkowitymi zasobami przedsiębiorstw z jednej strony a koniecznością zapewnienia grzywnie skutku odstraszającego z drugiej strony nie może być kwestionowany. Przyczyną wzięcia pod uwagę wielkości i całkowitych zasobów danego przedsiębiorstwa celem zapewnienia grzywnie wystarczającego skutku odstraszającego jest bowiem przede wszystkim wywarcie zamierzonego wpływu na wspomniane przedsiębiorstwo, ponieważ sankcja nie może być łagodna, zwłaszcza w świetle możliwości finansowych rzonego przedsiębiorstwa. Wynika stąd, że w celu nałożenia grzywny w kwocie, która będzie w stanie odstraszyć dane przedsiębiorstwa od naruszenia w przyszłości norm unijnego prawa konkurencji, należy uwzględnić wielkość i całkowite zasoby tych przedsiębiorstw w momencie przyjmowania spornej decyzji.

(por. pkt 84–86)

7. Celem ustanowienia górnej granicy grzywny nakładanej na przedsiębiorstwo z tytułu naruszenia reguł konkurencji, na 10% jego obrotu, ustanowionej w art. 23 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia nr 1/2003 jest dostosowanie kwoty nałożonej grzywny z tytułu popełnionego naruszenia do możliwości ekonomicznych przedsiębiorstwa ponoszącego odpowiedzialność, nawet jeśli okres referencyjny dla obliczenia obrotu, który ma być uwzględniony, stanowi rok obrotowy poprzedzający przyjęcie decyzji Komisji nakładającej sankcję na to przedsiębiorstwo.

W przeciwieństwie do tego zamiar wywołania skutku odstraszającego sankcji pieniężnej ma zasadniczo na celu zdyscyplinowanie na przyszłość zachowania jednostki gospodarczej będącej adresatem decyzji Komisji. Taki skutek musi nieuchronnie wystąpić względem danego przedsiębiorstwa w stanie, w jakim znajduje się ono w momencie przyjęcia tej decyzji.

(por. pkt 90, 91)

8. Zobacz tekst orzeczenia.

(por. pkt 95)